

Évközi 23. vasárnap

Mk 7,31–37

„Nyílj meg”

A Jézussal kapcsolatos történetet olyan keresztények őrizték, akik Jézus barátai és követőiként egymással állandóan kapcsolatban álltak, és elmesélték egymásnak mindazt, amit Jézusról tudtak. A süketnéma meggyógyítása is ilyen közvetítéssel jutott az evangélistához. Ezért merülhet föl, hogy az evangélista adta meg a helyszínt a „tíz város vidéke”, de nem említi, hogy a beteg pogány ember. A bevezető mondat – „visznek hozzá egy beteget” – jelen időben van, és nem múlt időben, amely logikus lenne. Csak a 33. versből derül ki, hogy a gyógyítás nyílt utcán vagy téren történt a tömeg jelenlétében. Ebben az összefüggésben logikátlanak tűnik a 36. versben az utalás a titoktartási parancsra. Ha a tömeg látta a gyógyulást, sőt a végén még meg is döbbsent, akkor lehetetlen eltitkolni.

Inkább arra gondolhatunk, hogy az evangélista szerkeszti így a történetet, hogy eddig a kór némitotta el a beteg nyelvét, most, a gyógyítása után Jézus parancsol hallgatást neki. Az evangélista ezzel a szerkesztéssel keretbe foglalja az elbeszélést.

Jézus gyógyításait legtöbb esetben „eszköz” nélkül végzi. Nem tesz semmit, csak megparancsolja a gyógyulást, és az megtörténik a beteg érintése nélkül is. Itt Jézus leginkább a hellén gyógyítókra hasonlít, amikor ujját a fülébe dugja, és nyállal meggyógyítja a szemét (34. v.). Maga Vespasianus császár is így gyógyított a krónikák szerint, mert a nyálnak rontásűző erőt tulajdonítottak. A szövegbe maradt „effeta” arám vagy héber „nyílj meg” szó, az első görög olvasókra mágikus varázsszöveggént hatott. Számunkra inkább csak az elbeszélés szemita eredetét bizonyítja.

A csoda híre a hallgatási parancs ellenére is terjedni kezd. Talán még jobban is, mintha szabadon lehetett volna róla beszélni. A leggyorsabban mindig a suttogó propaganda terjed. A tömeg felszabadult deklarációja elsorolja azokat a jötteteket, amelyet köztudottan a Messiás fog véghezvinni. A „süketeket hallókká teszi, a némákat beszélőkké.” (34. v.).

Jézus ismét a pogánylakta vidéken jár, gyógyít és tanít. Így a gyakorlatban bebizonyítja, hogy az üzenet a pogányoknak is szól.

Ez Márk közössége számára is fontos adalék volt. Másrészt a gyógyítás szimbolikus jellegű: Jézust övéi nem hallgatják meg, tanítása süket fülekre talál; a pogányok viszont meggyógyulnak, a süketek és a némák megnyílnak és hirdetik messiási dicsőségét.

Ma sokat beszélnek arról, hogy betegségükből nagyobb százalékban épülnek fel azok, akikért imádkoznak. Sőt, megfigyelték, hogy a lelkiileg elégedett emberek jobban viselik el a csapásokat. A lelki gyógyulásokat azonban nehezebb bizonyítani, mint a testieket. Az emberek csodás gyógyulásokról számolnak be Lourdes-ban és más kegyhelyeken. Sokan elmesélik, Isten hogyan hallgatta meg imájukat. Különösen a halálos betegségben szenvedő emberek fogal és körömmel kapaszkodnak a csodába. Jézus valóban meggyógyított néhány beteget, de magát a betegséget nem tüntette el az életünkből. Erre mindeddig a tudomány sem volt képes. A szenvedést és a betegséget vagy elfogadjuk, vagy tiltakozva elszenvedjük. A mai társadalom életéből szívesen számúzná a beteget a kórházak és a kórtermek falai közé. Albert Schweitzer, a nagy humanista orvos ezt írta: „Aki súlyos betegségből orvosi kezelés révén gyógyult meg, annak magának is hozzá kell járulnia ahhoz, hogy a szükségét szenvedők segítségét kapjanak.”

A beteggel mindig együttérett Jézus, mi sem tagadhatjuk meg a segítő együttérésünket. A világban csak akkor járunk nyitott szemmel, ha meglátjuk a beteg, szenvedő embert is. Ekkor nyílnak meg Isten felé.

A süketnéma imája

Mekkora teher a külvilágtól elzártan élni, süketen és némán! A süketnéma nem hallja, amit mondanak, és nem tudja közölni, mire vágyik. Teljes kiszolgáltatottságában rá van utalva a többiekre. Jézus! Mi is süketek és némák vagyunk, nem halljuk hangodat, és nem is tudunk szólni hozzád. De te egy mozdulattal meggyógyíthatsz minket. Amen.